

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 935/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.С., због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.С., адв. М.Р., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 1К 1070/2014 од 27.03.2015. године и Вишег суда у Панчеву Кж 94/15 од 03.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 04.11.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.С., адв. М.Р., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 1К 1070/2014 од 27.03.2015. године и Вишег суда у Панчеву Кж 94/15 од 03.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву 1К 1070/2014 од 27.03.2015. године, окривљени Д.С. оглашен је кривим због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од пет месеци, и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од две године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело и истовремено на основу члана 195. став 4. и члана 65. став 2. Кривичног законика одређено је да ће се утврђена казна затвора извршити ако окривљени у року од 120 дана не исплати заостале рате дечијег издржавања за мал.оштећеног К.С., на начин и у висини како је то предвиђено правноснажном и извршном пресудом Основног суда у Панчеву П2 398/11 од 15.09.2011. године а која одлука је правноснажна дана 15.09.2011. године.

Истовремено је одлучено да одлука о трошковима поступка биће донета посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж 94/15 од 03.06.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.С., адв.М.Р. и пресуда Основног суда у Панчеву 1К 1070/2014 од 27.03.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Д.С., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичком јавном тужиоцу и браниоцу окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Бранилац окривљеног Д.С. у захтеву за заштиту законитости истиче да је доношењем побијаних пресуда повређен закон из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП, јер у изреци првостепене пресуде није изричито наведено када је пресуда Основног суда у Панчеву П2 398/11 од 15.09.2011. године постала извршна те у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела за које је оглашен кривим.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, из чињеничног описа радње извршења кривичног дела, за које је окривљени Д.С. оптужен и оглашен кривим, произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Д.С. је истицао већ у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да је тај жалбени навод неоснован и о томе на страни 3 образложења, дао веома јасне разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП.

Поред изнетог Врховни касациони суд налази да је без утицаја навод захтева да у изреци првостепене пресуде није изричито наведено када је пресуда Основног суда у Панчеву П2 398/11 од 15.09.2011. године постала извршна, с обзиром да у конкретном случају наведена пресуда постала је извршна даном правноснажности, а сходно одредби члана 15. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“ број 31/11 ... 139/2014), па су супротни наводи захтева оцењени неоснованим.

Стога и по налажењу Врховног касационог суда из чињеничног описа радње извршења кривичног дела, за које је окривљени Д.С. оптужен и

оглашен кривим, произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, па супротни наводи захтева браниоца окривљеног су неосновани.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.